

Változatok fürdőzéseimre

[2014. június]

AVAGY AMÍG VIASZFINOMRA OLVADOK A KÁDBAN

Párizsi romantika

Rusnyák az ujjaim utánad. Kezem öregedni látszik, s becsapja magamat. Homlokomat kaparom, érzem a koponyám. Most el tudnám törni a kulcscsontomat. Bőröm puha, testem vaj. Finom vagyok. Finomabb, mint Párizs. Nyakamon a libabőr. Hátamon a sugarak. Kezeid a sugarak, vízugarak.

Fájdalom-rózsa

Kezemben a zuhanyrózsa. Homlokomat csókolja, szemeim közt elhalad, orrom ívét végigjárja, ajkaimon csak átsuhan. Most állkapcsomat hálózza szerelembe, kulcscsontommal játszadozik, két mellem közt elhalad, bordáimon végigugrál, köldökömbé mászik. Ott marad az origóba. Onnan hátamba kapaszkodik, visszamászik nyakamhoz, csigolyák. Könnyű testét átlendíti egyszer, átlendíti kétszer.

Rózsa. Zuhanyrózsa. rózsakötél. rózsailles.

Örvény

A lefolyóba nyomom a sarkam. Egy csepp víz sem mehet át. Csak ha rajtam is átmegy. Csak ha beszívódik bőrömbé, elrejtőzik sejteim közé, átvivődik mindenemen, végül talpamból kifacsarodik. És míg a kád tele van, egy tapodtat sem mozdulok.

Csalatás, karácsony

tudtuk, hogy vékony a jég amin táncolunk,
bármikor beszakadhat.
akármit, csak a jégen legyünk.
tél volt, kitaláltad, hogy te túl öreg vagy,
egyedül másztam be a korcsolyapályára.

az idő telik, te fiatalodsz, én meg
kiszáradt száju koravén leszek.
egyszer arra gondoltam, összegyűjtöm
az idegen hajszálakat, amiket
reggelente arcodon találok,
a karácsonyfára, angyalhajnak.

megpróbálhatnánk összerakni egy angyalt:
alkalmi szeretőidből lesz haja,
halott gyerekek arcát öröklő,
én leszek elszáradt csókja,
kezébe egy jégkalapács,
feltörni a lelkedre száradt könnycseppjeim,
hátha mersz majd szeretni.

Nora Luca

Huszonhét tányér széttörött, fölötted visít a hold,
folytatnod kell, ahol abbahagyta.
hangod remegés, csengők koporsója, énekelj hát,
míg magányod – a molyok ellen – nem naftalinszagú.
Forogj, míg fehér fogad világít a nap helyett,
légy egyszemélyes haláltánc az élők karneválján.

Vallatás

Felfele mutatott az isten, én meg zuhanni akartam. Aznap selymet hányt az a madár, aki kedvenc lepkémet falta fel. Fejetlen hajnal, elsuttogott hónapok, mézesmadzag, ami mellett nevetve tűnsz el, agyonvibrált égbojt. A Paradicsom kapujához sosem volt kulcsom, hiába vagyok áldozati agnus dei.

Szememben a világtörténelem. Szemembe hozzák haza a légerek hulladékait, millió ember elégetett lelkét, ide érkeznek a kövek, testem tartóoszlopai, amikre nem volt szükség az Olimposz felépítéséhez, az újszülöttek első mosolya, a villámok, amik irányt tévesztettek, fát nem találtak.

Nagy tanácskozás lehetett az égben az életem útját illetően. Mert tragédia mindenkinek kell. Gondolom, hosszú volt az önkéntelenül várók sora, hogy hamar lerendeztek, kislányként elveszítettem az apát és a szerelmet. Én azért próbálkoztam.

Az árral szemben haladni nem más, mint bukórepülést végezni a hazátlanságba, boldogan sikítani jól vagyunk, jók vagyunk, míg a bilincset a kezünkre nem szorítják.

A kihallgatáson halántékom lüktetett, fejemen mosolygott a tövis. Ült a csend, szájam kiásott sír. A vallató velem szemben zokogott kigombolt ingben.

– Vallja meg, vallja hát meg, hogy bűnös. Hogy kibújt sorsa hurkából. Hogy keresi a szerelmet. Vallja meg!

A csend ült, szájam kiásott sír.

Magamban közönnyel sorakoztatom fel emlékeim. Vakuk villognak, isten fényképez, megörökít magának. Reflektorfényből paprikajancsik hófehér vigyora vetül rám.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kali Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat